

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13341/2024
04.06.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Нађа Самац адвокат из ..., против туженог „САВА НЕЖИВОТНО ОСИГУРАЊЕ“ а.д. Београд, чији је пуномоћник Катарина Милосављевић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4204/22 од 30.03.2023. године, у седници одржаној 04.06.2025. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4204/22 од 30.03.2023. године- става другог и трећег изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 368/18 од 15.03.2022. године обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете исплати 125.000,00 динара на име накнаде за претрпљене душевне болове због умањења животне активности, 180.000,00 динара на име накнаде штете за претрпљене физичке болове, 150.000,00 динара на име накнаде штете за претрпљени страх, износ од 96.456,00 динара на име накнаде по полиси осигурања путника у јавном превозу са законском затезном каматом од 15.03.2022. године као дана пресуђења па до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 228.114,00 динара са законском затезном каматом од дана наступања услова за извршност пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиље за исплату законске затезне камате на износ трошкова поступка за период од дана пресуђења до дана наступања услова за извршење као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4204/22 од 30.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 368/18 од 15.03.2022. године у делу става првог

изреке, којим је обавезан тужени да тужиљи на име накнаде по полиси осигурања путника у јавном превозу исплати 96.456,00 динара са законском затезном каматом почев од 15.03.2022. године до исплате. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П 368/18 од 15.03.2022. године у преосталом делу става првог изреке, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете исплати и то: 125.000,00 динара на име претрпљених душевних болова због умањења животне активности, 180.000,00 динара на име накнаде за претрпљене физичке болове и 150.000,00 динара на име накнаде за претрпљени страх, са законском затезном каматом почев од 15.03.2022. године као дана пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 368/18 од 15.03.2022. године, тако што је обавезан тужени да тужиљи на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 169.016,48 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде па до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је 12.11.2016. године око 15,30 часова у Београду, у аутобусу на линији број .. власништво предузећа „Ђурдић“ доо, односно „LDM Group“, које је осигурано код туженог према полиси обавезног осигурања путника у јавном саобраћају од последица несрећног случаја за период од 30.11.2015. године до 30.11.2016. године, претрпела тешку телесну повреду у виду прелома чунасте кости десног ручја. Због претрпљене повреде тужиле је умањена животна активност за 5%, а трпела је физичке болове и страх интензитета и трајања утврђених налазом и мишљењем судског вештака. Према полиси обавезног осигурања путника у јавном саобраћају од последица несрећног случаја која је важила за период од 30.11.2015. године до 30.11.2016. године осигурана сума за смрт износила је 8.000 евра, за губитак опште радне способности (инвалидитета) до висине од 16.000 евра, за губитак зарада и стварне нужне трошкове лечења до висине од 4.000 евра. Према Општим условима за осиграње лица од последица несрећног случаја туженог од 04.11.2015. године, из табеле инвалидитета који су саставни део Услови за осигурање и Полисе умањена покретљивост ручног зглоба компарирана са здравом руком је смањена до 1/3 у покрету у зглобу и износи 10% (тачка 153. под а). Тужени је одбио одштетни захтев тужиле за накнаду штете мирним путем.

Првостепени суд је применом одредаба чланова 154. став 1, 155, 173, 174, 185. и 200. Закона о облигационим односима усвојио тужбени захтев са образложењем да се

тужиља у својству путника налазила у аутобусу који је био осигуран код туженог од последица несрећног случаја и да је дужан да тужиљи накнади штету коју је претрпела тако што је услед наглог кочења аутобуса задобила тешку телесну повреду и виду прелома чунасте кости десног ручја, па је утврђена узрочно-последична веза између коришћења аутобуса који је осигуран код туженог и настале штете коју тужиља трпи, а штета је настала употребом аутобуса док је био у покрету и представља опасну ствар.

Другостепени суд, одлучујући о жалби туженог делимично је усвојио тужбени захтев за исплату износа од 96.456,00 динара према полиси осигурања путника у јавном превозу, а одбио тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете и то: на име претрпљених душевних болова због умањења животне активности, на име претрпљених физичких болова и на име претрпљеног страха.

По оцени Врховног суда, нису основани наводи ревизије тужиље о погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 14. став 1. тачка 1. и став 3. Закона о обавезном осигурању у саобраћају („Службени гласник РС“, бр. 51/09... 93/12) прописано је да власници превозних средстава којима се обавља јавни превоз путника дужни су да закључе уговор о осигурању путника од последица несрећног случаја. Уговор из става 1. овог члана поред осталих, дужан је да закључи власник аутобуса којим се обавља јавни превоз у градском, приградском, међуградском и међународном линијском и ванлинијском превозу. Закључење уговора из става 1. овог члана не искључује обавезу закључења уговора о осигурању од аутоодговорности (став 3).

Одредбом члана 17. став 1. и став 3. истог закона, прописано је да путник у јавном превозу кога задеси несрећни случај има право да захтева да друштво за осигурање са којим је закључен уговор о обавезном осигурању путника непосредно њему изврши своју обавезу из уговора о осигурању, при чему право на осигурану суму путник има независно од тога да ли има право на накнаду штете по основу одговорности превозиоца.

Према полиси осигурања и Општим условима за осигурање тужиљи је умањена покретљивост ручног зглоба компарирана са здравом руком – смањење до 1/3 покрета у зглобу и износи до 10%, а код утврђеног да је код тужиље дошло до умањења животне активности од 5% трајно, то су правилно нижестепени судови досудили тужиљи износ од 96.456,00 динара који представља 5% од износа осигуране суме од 16.000 евра, односно 800 евра у динарској противвредности према курсу важећем на дан закључења уговора.

Нису основани наводи у ревизији тужиље да је тужиља поднела тужбу по два различита основа тј. по основу полисе колективног осигурања путника у јавном превозу и по основу полисе обавезног осигурања од аутоодговорности за штету коју причини трећим лицима. Тужиља у овом поступку није изнела чињеницу, нити доказала да је са туженим закључен уговор о осигурању од аутоодговорности. Уговор о осигурању путника у јавном превозу од последица несрећног случаја је по својој правној природи уговор о осигурању трећих лица од последица несрећног случаја, а закључење тог уговора не искључује обавезу закључења уговора о осигурању од

аутоодговорности. Тужена није одговорна по основу одредбе члана 154. став 1. Закона о облигационим односима, јер тужени није проузроковао штету тужиљи, а ни према одредбама члана 173. и 174. Закона о облигационим односима, јер тужена није власник опасне ствари – аутобуса у којем је тужила претрпела штету већ је власник треће лице, због чега тужени није у обавези да тужиљи накнади нематеријалну штету на име умањења животне активности, претрпљених физичких болова и претрпљеног страха.

Са изнетих разлога, сагласно одредби члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Пошто трошкови одговора на ревизију нису били потребни ради вођења ове парнице сагласно одредби члана 154. став 1. ЗПП, захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију је одбијен и одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић